

Juraj Červenák
**ZLATÁ
RAKEV**

Druhá část cyklu

ŠARKANOVY POKLADY

Překlad Robert Pilch

Ilustrace Michal Ivan

ARGO

Juraj Červenák

ZLATÁ RAKEV

Druhá část cyklu Šarkanovy poklady

Ze slovenského originálu *Zlatá truhla*,
vydaného roku 2025 nakladatelstvím Artis Omnis,
přeložil Robert Pilch.

Obálka a ilustrace Michal Ivan.

Sazba Ivan Mráz.

Odpovědný redaktor Martin Šust.

Jazyková redakce Jiří Popiolek.

Korektury Eva Brucknerová.

Technický redaktor Milan Dorazil.

V roce 2026 vydalo nakladatelství Argo,
Miličova 13, 130 00 Praha 3,
argo@argo.cz, www.argo.cz,
jako svou 6 079. publikaci, 197. svazek edice Fantastika.
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod.
Vydání první.

ISBN 978-80-257-4977-7

Aktuality o našich titulech můžete sledovat
na www.facebook.com/argo.cz,
o fantastice na www.facebook.com/fantastikavargu

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas
Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice
tel.: 226 519 383, e-mail: odbyt@kosmas.cz
www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz

**MOHYLA
POSLEDNÍHO CHÁNA**

I.

Orhan Hodža efendi si potrpěl na dobrou kávu. Kdyby měl seřadit své největší vášně – anebo slabosti, záleželo na okolnostech a úhlu pohledu –, káva by zaujala čestné místo vedle studia historie a dávných legend, sbírání starožitností a zkoumání starých listin a knih.

Nejraději ji pil třikrát napěněnou, se správnou dávkou zkaramelizovaného cukru, trochou skořice a špetkou kardamonu nebo šafránu. Dokonce i v samotném Istanbulu nebylo snadné najít kavárnu, kde by dokázali připravit nápoj alespoň přibližně podle jeho chuti. Proto když se v zimě chystal na jarní cestu do Dobrudže, nejvíce se obával toho, že tam bude trpět nedostatkem dobré kávy. Tím spíše, že účel jeho cesty vyžadoval pobyt na venkově, nebo dokonce v přírodě, tedy daleko od jakýchkoli kaváren. A tak se rozhodl, že z početného služebnictva, které se staralo o chod jeho istanbulského domu, s sebou vezme jen Nurettina. Patřil k nejstarším sluhům v domácnosti, a když se dozvěděl, že má pána doprovázet až někam na černomořské pobřeží, do nedávno vytvořeného Dunajského vilajetu, začal nešťastně naříkat a bušit čelem o koberec. V představách prostého muže, který celý život neopustil Istanbul, to byla barbary osídlená divočina někde na pomezí civilizovaného světa. Jenže marná sláva, Orhan potřeboval svých pět káv denně a chtěl, aby každá z nich byla bezchybná. Nurettin se v tomto umění zdokonaloval dlouhá

léta a téměř každou kávu se mu podařilo připravit přesně podle pánovy chuti.

Proto zde byl dnes s ním, v prostorném stanu na vysokém skalnatém břehu Dunaje, a zkušeně manipuloval džezvou nad přenosným olejovým vařičem. Orhan odložil zápisník, do něhož si zaznamenával zážitky a kreslil skici různých místních zajímavostí, a zhluboka nasál šířící se vůni. Ve tváři se mu rozhostil požitkářský výraz, jako by mu někdo tuto lahůdku připravil poprvé v životě. Přitom dnes už vypil dvě.

Nurettin naplnil zpěněným nápojem pánův šálek. Orhan ho s téměř nábožným výrazem vzal mezi špičky prstů, ale právě když ho opatrně přitiskl ke rtům, ozvala se venku vzrušená vřava a zazněly spěšné kroky.

„Efendi!“ zvolal známý hlas. Stanovou chlopeň odhrnula opálená svalnatá ruka s pobitým koženým nátepníkem a dovnitř vešel Enver Surgut. Musel přitom hluboce sklonit svou bohatýrskou postavu – byl nejméně o hlavu vyšší než podsaditý, zavalitý Orhan. „Nerad tě ruším při odpočinku, efendi, ale věřím, že mi odpustíš. Nesu dobré zprávy.“

„Snad jste nenašli vchod?“ vyhrkl Orhan a oči za kruhovými skly brýlí mu zazářily.

„Alláh je veliký, ano, podařilo se! Chlapi kopali podél stěn, jak jsi přikázal, a uprostřed druhé narazili na velkou kamennou desku. Když ji odsunuli, objevil se za ní prostor. Nečekaně velký prostor, musím říct. Plný věcí.“

Orhanův úsměv zvald. „To snad ne! Vy jste hrobku otevřeli v mé nepřítomnosti? Doufám, že jste se ničeho uvnitř nedotkli!“

„Ne, ne, jen jsme odstrčili ten kamenný blok. Nikdo do komory nevstročil, i když se tam kopáči chtěli hned nahrnout a slídit po cestech. Odehnal jsem je, jednoho jsem dokonce počastoval pažbou po hubě, a postavil jsem ke vchodu Mehmeda. Přes něj neprojdou.“

Mehmed byl Enverův mladší bratr, také bývalý voják – mlčenlivý, odměřený a nečitelný, ale Enver ručil za jeho oddanost a spolehlivost. Orhan doteď nenašel důvod o jeho slovech pochybovat.

„Dobrá tedy,“ uvolnil se Orhan a sklonil pohled ke kávě. Vypil asi polovinu najednou a na okamžik slastně přivřel oči. Potom šálek odložil na nízký stolek a vstal. „Pojďme, hořím nedočkavostí.“

„Ještě něco, efendi,“ zarazil ho Enver s vážným výrazem. „Nechci to zakřiknout a přivolat na nás něco zlého, ale odteď musíme být obzvlášť obezřetní. Můžeš věřit jen mně a bratrovi, nikomu jinému. Opravdu nikomu.“

„Myslíš, že nám něco hrozí?“ ztlumil hlas i Orhan a kývl hlavou ke vchodu do stanu. „Od nich? Dali jsme si na jejich výběru záležet.“

Když před měsícem dorazili do Dobrudže, najali tucet kopáčů, většinou místní Turky a několik Bulharů. Hlásilo se i pár Rumunů, ale ty odmítli, protože mezi Bulhary a Rumuny v těchto končinách vládla silná nevraživost. Orhan nestál o žádné roztržky, byl to od přírody mírumilovný, přemýšlivý člověk. Vlastně neměl povahu ani na rozdávání rozkazů, pozici předáka rád přenechal věrnému Enverovi.

„Ano, efendi, ale i ten nejpoctivější venkovský balík se může proměnit v šakala, když vycítí zlato. A když se ve skupině najdou dva nebo tři podobní, snadno vyburcují ostatní.“

„Rozumím,“ přikývl Orhan. „Kdyby se, Alláhu chraň, něco semlelo, spoléhám na tvou autoritu a vojenský výcvik.“

Enver léta sloužil v sultánově vojsku a zúčastnil se mnoha bojů. V uplynulých desetiletích se všechna velká impéria zmítala v záchvatech národních povstání a Osmanská říše nebyla výjimkou. Enver Surgut se zúčastnil krvavého potlačení rebelie na Krétě a bojoval snad proti všem národům na Balkánu, hlavně Srbům a Černohorcům. I mezi Bulhary poslední dobou sílil odpor proti osmanské nadvládě a říkalo se, že je na spadnutí velká vzpoura.

„Udělám, co bude v mých silách, efendi,“ slíbil Enver. „Mám přece nejrychlejší zbraň na světě.“ Temně se pousmál a zatáhl za řemen na rameni, takže se nad něj vysunula hlaveň opakovací pušky. Osmanská říše před několika lety koupila od americké firmy Winchester padesát tisíc kusů těchto zbraní a už několikrát jim v boji zajistily rozhodující převahu. „Šestnáct nábojů v zásobníku, sedmnáctý v komoře,

to raz dva zkrátí i ten nejzuřivější houf. A kdyby ne, nastoupí poctivá ruční práce.“ Dlaň druhé ruky položil na kostěnou hlavici už trochu starožitného, ale jak Orhan věděl, stále pekelně ostrého jataganu.

Bývalý voják vyšel ze stanu, a když se ujistil, že nic nehrozí, přidržel chlopeň Orhanovi. Učenec vzal za konec mušelínového pruhu, který měl omotaný kolem hlavy jako jednoduchý turban, a zakryl si jím obličej na ochranu před prachem.

Vykořčili táborem k mohyle. Tyčila se na okraji vyprahlé kamenné planiny, která náhle končila strmým, téměř kolmým srázem padajícím k Dunaji. Mohyla byla původně zarostlá křovím a nízkými pokroucenými stromy, takže vypadala jako běžný terénní hrbol nebo menší návrší. Dnes, po třech týdnech prací, když se objevil její dokonale oblý tvar, se ani nechtělo věřit, že v ní zpočátku viděli přirozenou součást krajiny.

Před mohylou se shlukli zaprášení kopáči a hlasitě se překřikovali; v náhlé posedlosti zlatou horečkou blouznili o nevídaných pokladech a svém nároku na část z nich. A když nedostanou podíl, chystali se žádat alespoň vyšší plat za odvedenou dřinu.

„Z cesty! Nechte nás projít!“ obořil se na ně Enver. Jeho rezolutní hlas zapůsobil jako vždy – vřava utichla do bručení a kopáči uvolnili dvojici cestu. Určitě pomohlo i to, že bývalý voják sundal pušku z ramene a držel ji v obou rukou, palec na kohoutku, ukazováček vedle spouště, ostatní prsty v oku páky, která ovládala závěr.

Do podzemí se nořila chodba s prostými dřevěnými výztužemi, osvětlená pravidelně rozmístěnými lampami. Před vchodem stál Mehmed Surgut. Byl stejně statný jako jeho bratr, i v obličejí se nápadně podobali, ale zatímco Enver měl hladce oholenou hlavu, zpod Mehmedova fezu se draly černé lokny. Mladší muž svíral v dlaních dlouhou pušku Remington – i ta pocházela z Ameriky a zároveň z oficiální výzbroje osmanské armády. Na rozdíl od Enverovy Winchesterky byla jednoranná, ale díky otočnému blokovému závěru se nabíjela opravdu rychle a před několika lety ji na světové výstavě v Paříži vyhlásili nejlepší puškou na světě.

Sourozenci na sebe kývli hlavami, nic víc nepotřebovali, dokázali se dorozumět i beze slov. Enver se postavil vedle bratra a otočil se čelem ke kopáčům. Orhan rychle prošel mezi nimi a ponořil se do chládku v chodbě.

Enver přelétl houf dalším jestřábím pohledem a znovu pokynul bratrovi. „Jestli se někdo pokusí vejít dovnitř bez dovolení, neváhej prolít krev.“

Mehmed mlčky přikývl, i když věděl, že bratrova slova jsou určena hlavně kopáčům. Enver se otočil, sklonil hlavu a vešel za Orhanem. Udělal ale sotva tři kroky, když se za ním ozval Mehmedův hlas.

„Brácho?“

Enver zřetelně rozeznal v jeho hlase obavu. Rychle se otočil a vrátil se do světla.

„Co se děje?“ ozval se z hloubi chodby Orhan.

„Zatím nevím, efendi,“ prohodil starší ze Surgutových přes rameno. „Možná potíže. Zůstaň, kde jsi.“

Mehmed zvedl dlouhou hlaveň remingtonky proti tvářím okolo stojících chlapů. Ti překvapeně ucouvli, ale pak poznali, že se dívá někam za ně. Všichni se zvědavě ohlédli. Také Enver se s přimhouřenýma očima zadíval do dálky.

Po planině poseté balvany se k táboru blížilo mračno zvířeného prachu. Vzápětí se v něm zalesklo železo a z nažloutlých oblaků se vynořilo sedm jezdců.

„Nechť nás chrání ruka Alláhova,“ hlesl Orhan Hodža efendi, který se navzdory varování vrátil k ústí chodby. „Bulharští povstalci. Už to vypuklo.“

Enver pochybovačně zavrtěl hlavou, ale když už měl palec na ko-houtku, tak ho natáhl.

Jezdci projeli mezi stany a vozy, kolem provazové ohrady s voly a tažnými koňmi a blížili se k mohyle. Zatímco zpomalovali, roztahovali se do stran. Pět z nich skutečně vypadalo jako místní hajduci, rebelští lupiči – na sobě měli široké kalhoty, pestrobarevné košile, krátké kamizoly, na hlavách fezy s chocholy anebo prosté turbany,

spletené ze šátků s dlouhými střapci. Tváře opálené, s kníry, zjizvené, divoké. Bratry Surgutovy však mnohem více zajímaly karabiny a pistole v jejich rukou, šavle u pasů, nože a válečné sekerky zastrčené za širokými šerpami. Winchestrovka a remingtonka měly dohromady značnou palebnou sílu, ale proti tak početné převaze by nemusely obstát.

Nezvaní hosté se nakonec zastavili. Prach se převálil mezi koňskými nohama, potom přes hranu útesu a postupně se rozplýval nad širokým dunajským korytem.

Muž v čele družiny jako by pocházel z úplně jiného světa – vypadal jako šlechtic, který teprve dnes ráno vyšel ze svého paláce v Pešti, a ještě k tomu vyparádřený jako na Uherský sněm. Jeho oděv ušili ve třech barvách – na černém šněrovaném dolománu a černém kabátci přehozeném přes ramena se skvěly rudé výšivky a stříbrné doplňky. Černá byla i plstěná čáka s kožešinovým lemem, na níž se třpytila stříbrná spona se svazkem rudých per. Černé jezdecké kalhoty měl zastrčené do černých holínek. U boku mu na závěsníku z červených šňůr visela šavle s postříbřenou hlavicí a chráničem rukojeti, zasunutá v pochvě potažené černým sametem.

Možná i krátce ostříhané vlasy, nakroucené kníry a špičatá bradka byly svého času jako uhel, jenže už úplně zbělaly. Jezdci mohli být kolem šedesátky, ale stále se pyšnil sošnou vzpřímenou postavou a přísným povýšeneckým pohledem. Teď jím bez většího zájmu sklouzl po ustupujících kopáčích a zastavil se na trojici před vchodem do mohyly. Zkřivenými rty ohodnotil winchestrovku a remingtonku, ale nakonec se zaměřil na nízkého sudovitého Turka, který nesměle vykukoval přes Enverovu svalnatou paži.

„Orhan Hodža efendi?“ zeptal se zvučným hlasem a dodal ještě něco, ale Turek mu nerozuměl. Znělo to jako maďarština, jenže řeč bývalých poddaných Osmanské říše Orhan nikdy neovládal. Dalo se předpokládat, že stejně je na tom velitel jezdců s turečtinou, zkusil to tedy jinak.

„Hovoříte latinsky?“

„Výborně,“ odvětil bělovlasý jazykem učenců. „Jsem rád, že jsme našli způsob, jak se dorozumět.“

„Umím obstojně i řecky a trochu německy.“

„Latina postačí,“ řekl jezdec. „Jste Orhan Hodža efendi, nebo se mýlím?“

„Nemýlíte se. Odkud mne znáte?“

„Něco málo jsem si o vás zjistil, když jste se zničehonic objevil v Dobrudži a začal mi, jak se říká u nás doma, lézt do zelí.“

„O žádném zelí nic nevím. Začínám ale tušit, s kým mám tu čest, pokud se to tak dá říct. Donesla se ke mně zvěst o jistém sikulském šlechtici, který už léta prohledává tyto končiny. Prý se snaží najít hrob posledního hunského chána.“

„Major Bertalan Nárcisz Kern z Corundu,“ pronesl jezdec s pateticky zdviženou bradou. „Pět let, efendi! Celých pět let uplynulo od mé první výpravy do Dobrudže. Od té doby jsem podnikl další tři. Vynaložil jsem značné prostředky a prohledal už téměř všechno, dokonce jsem kopal i několik mil odsud, po proudu, jenom na druhém břehu. Vy, Orhane Hodžo efendi, jste sem přijel... kdy? Před dvěma týdny?“

„Už je to skoro měsíc.“

„Pokud vím, je to vaše první výprava za starožitnými nálezy.“

„První do této oblasti, ano.“

„A zdá se, že úspěšná. Našel jste Ernakovu mohyly doslova na první pokus. Fascinující! Vyvodil jsem z toho závěr, že jste musel předem znát její polohu. Nesmírně mě zajímá, kde jste tuto informaci získal.“ Znělo to jako začátek přátelské konverzace, jenže Orhan okamžitě vycítil, že tomuto člověku stačí položit stéblo přes cestu a začne být nebezpečný.

„Nikdo neví, zda je to skutečně Ernakův hrob,“ vyhnul se přímé odpovědi.

„Jistěže, ale domnívám se, že je to vysoce pravděpodobné. Podařilo se vám už prokopat k pohřební komoře?“

Orhan zaváhal a přešlápl z nohy na nohu, čímž na Kernův obličej přivolal úsměv a do jeho očí dychtivý svit.

„Takže ano. Výborně, nemůžu se dočkat.“

Šlechtic sevřel sedlovou hrušku a chystal se sesednout, ale v tu chvíli Enver, dosud nehybný a mlčící, udělal tři kroky vpřed a namířil winchestrovku někam mezi koňské nohy.

„Radím vám, abyste všichni zůstali v sedle!“ zvolal ostře. „A nejlépe uděláte, když hned obrátíte koně a odjedete tam, odkud jste přijeli.“

Dva jezdci zřejmě uměli turecky, protože zareagovali cvakáním kohoutků a závěru pušek. Ostatní se k nim pohotově připojili a vzápětí už na Envera mířilo pět hlavní. Mehmed neváhal a postavil se vedle bratra.

„Ale no tak!“ okřikl je Kern, nervózně se zasmál a natáhl proti ústím zbraní dlaň v černé kožené rukavici. „Tohle není potřeba, alespoň prozatím. Orhane efendi,“ znovu přešel do latiny, „měl byste držet své psy na řetězu.“

„Psy?“ zamračil se učenec. „Enver mi slouží jako pobočník a předák výkopových prací. Mehmed je můj osobní strážce.“

„Pokud vám opravdu *slouží*, přikažte jim, aby hned sklonili zbraně. Nestrpím, aby na mě někdo štěkal jako na nějakého trhana. Ani členům mé družiny nedělá dobře, když jim váš poskok strká pušku pod nos. Většinu z nich jsem si jen dočasně najal coby ozbrojený doprovod a neručím za to, že mě ve všem bezvýhradně poslechnou. Jestliže se rozhodnou dát vašim mužům lekci, kdo ví, zda je zastavím.“

„Enver řekl jen to, že zde nejste vítání,“ odsekl Orhan a sám sebe překvapil, že k něčemu takovému sebral odvahu.

Šlechtic naklonil hlavu na stranu. „Proč hned taková nevraživost, Orhane efendi? Nepřijeli jsme s nekalými úmysly. My dva jsme přece kolegové, vzdělanci a výzkumníci, očividně sdílíme vašeň pro dávnou historii. Proč bychom se nemohli podělit o radost z tohoto epochálního nálezu?“

„Jestliže jsou vaše úmysly přátelské, proč jste sem vtrhli se zbraněmi v rukou?“

„V těchto končinách nikdy nevíte, na koho narazíte. I vy máte osobní strážce, já se snad nemusím chránit? Garzo!“ Kern se otočil k muži po svém boku. „Orhane efendi, toto je Garza, má pravá ruka.“

Sedmý jezdec nedbal na Enverovu výstrahu, pomalu sesedl z koně a udělal pár kroků k mohyle. *Cink, cink, cink*, řinčely ostruhy na jeho holínkách. Už od příjezdu ani na vteřinu nespustil oči z bratrů Surgutových, hlavně ze staršího z nich. Enver se přistihl při tom, že cítí nutkání odvrátit, nebo dokonce sklopit zrak. Garza byl sice o hlavu nižší, ale sálala z něj hrozba – především z jeho studených černých očí a jakoby rozzlobeně sevřených rtů s koutky zkřivenými dolů.

„Garza mě doprovází od doby, kdy jsem sloužil ve vojsku císaře Maxmiliána v Mexiku,“ vysvětloval Kern. „V jeho žilách proudí krev Aztéků. Vzdělanec jako vy o Aztécích určitě slyšel. O jejich podivuhodných zvycích a náboženských obřadech.“

Orhan ztuhle přikývl. Na rozdíl od Envera nedokázal z tajemného cizince spustit oči. Přitom si uvědomoval, že lidé jako on považují přímý pohled za provokaci a reagují na něj agresivně.

Garzův věk se nedal odhadnout, mohlo mu být kolem třicítky, ale jeho bronzový obličej s plochým nosem a černými kníry hyzdilo tolik jizev od neštovic a různých zranění, že mu přidávalo nejméně deset let. Kolem temene měl uvázaný pestrobarevný šátek, zpod něhož splývaly na záda dlouhé havraní vlasy; na něm trůnil klobouk s nezvykle širokou krempou. Na košili měl oblečený tmavý kabátek sahající kousek nad pas, rukávy zdobené střípci. Kalhoty se směrem dolů rozšiřovaly a trčely z nich špičaté holínky s vysokými tvrdými podpatky a velkými hlučnými ostruhami. Kolem boků měl zapnuté dva opasky. Jeden byl nábojový a patřilo k němu pobité pouzdro s mohutným revolverem. Na druhém visela v kožené pochvě zbraň, která vzdáleně připomínala Enverův jatagan – byla přibližně stejně dlouhá, ale čepel měla rovnou a postupně se rozšiřovala, až byla na konci jako řeznický sekáček.

„Prosím vás, Orhane efendi,“ zopakoval Kern, „řekněte svým přísluhovačům, ať odloží zbraně. V opačném případě je bude Garza považovat za nepřátele. A věřte mi, prosím, tohle pro něj není žádná přesila.“

„Co říkají, efendi?“ ucedil Enver koutkem úst.

„Že máte sklónit pušky, jinak vás k tomu ten zjizvený divoch donutí.“

„Na to bych se podíval,“ odfrkl Enver a hlaveň, kterou doteď mířil někam pod kopyta, zvedl proti Garzovu břichu. Mexičanovi viditelně škublo v obličeji pod levým okem. Přesunul dlaň k pouzdru revolveru a do jeho uvolněného postroje se vkradlo napětí.

„Envere, Mehmede, raději poslechněte,“ požádal Orhan Hodža efendi přiškrčeně. „Něco mi říká, že ten hrdlořez se jen třese na vaši krev.“

„Vůbec se netřese, efendi. Ale ani já ne. Mehmede, ty se třeseš?“

Mladší z bratrů nic neřekl, jen zkřivil rty a zavrtěl hlavou. I hlaveň remingtonky se zvedla výš.

„No tak, pánové!“ zvolal Bertalan Nárcisz Kern znovu latinsky a nuceně se zasmál, až sebou všichni kolem trhli. „Nějak tady zhoustl vzduch, nezdá se vám? Mládenci si poměřili délku zbraní a váhu zásobníků, ale to už by snad stačilo. Odteď budou zase hovořit jen dospělí. Souhlasíte, Orhane efendi?“

„Souhlasím, jistěže souhlasím,“ odpověděl Orhan Hodža rychle a zezadu došel k Enverovi. Bývalý voják se skoro polekal, když se učenec dotkl jeho obnaženého lokte pod vyhrnutým rukávem košile.

„Poslechněte.“

Enver se ještě jednou podíval na Garzu, na jeho prsty poklepávající na pouzdro revolveru. Pak vydechl, uvolnil se a sklónil hlaveň Winchesterky k zemi. Po tváři mu steklo několik kapek potu.

„Jak přikazuješ, efendi.“

„To nebyl příkaz, Envere, ale prosba. Musíme si zachovat chladné hlavy.“

„Nepřivolávej to, efendi.“

„Cože?“

„Mohlo by se stát, že na konci dne budeme mít opravdu studené hlavy. S očima vytřeštěnýma k obloze, dokud nám je nevyklovou vrány. Odteď se od tebe nehnu ani na krok.“

„V to doufám. Mehmede?“

Mladší ze Surgutových také sklonil remingtonku, ale kohoutek nepovolil.

Kern s vítězoslavným úšklebkem sesedl z koně.

„Věděl jsem, že nakonec najdeme společnou řeč. Děkuji vám za to, Orhane efendi. Vzdělání lidé se vždy nějak dohodnou. Ale teď už pojďme. Společně se přesvědčíme, zda jste skutečně objevil hrob Attilova syna.“

II.

Chodba páchla přesně tak, jak se od nedávno otevřeného hrobu dalo očekávat – čerstvě rozhrabanou hlínou a staletou zatuchlinou. Mírně klesala, dokud ji po několika sázích nepřehradila zeď. Pečlivě opracované a umně kladené kameny tvořily skoro rovný povrch.

„Přepadly mě pochybnosti, Orhane efendi,“ zarazil se Kern. Stáhl si rukavici a dotkl se zdi holou dlaní, jako by se chtěl přesvědčit, že to není jen mámení, které se jim zjevilo ve chvějivém světle luceren. „Hunové přece pohřbívali do obyčejných hrobů v zemi. Náčelníkům a významným bojovníkům zhotovovali dřevěné pohřební komory. Jenže tohle... Co jste to vlastně objevil?“

Orhan Hodža odpověď neznal. Vykročil za Enverem podél stěny doleva, kudy v uplynulých dnech postupovali kopáči. Garza se držel těsně za ním, dlaň na pažbě revolveru, na konci šel major. Museli být nanejvýš opatrní, protože podpěry z prken a nahrubo otesaných kůlů byly čím dál provizornější. Už po čtyřech nebo pěti krocích odbočili

za roh a uviděli čtvercový otvor. Černal se uprostřed zdi a donedávna ho zakrývala velká kamenná deska, kterou nedočkaví muži uvolnili a odsunuli stranou.

„Alláh je dárce štěstí,“ zašeptal Orhan a posunul si brýle na nose. Kruhová skla se zaleskla ve světle petrolejové lampy zavěšené pod stropem, takže to vypadalo, že učencovy oči planou nedočkavostí.

Když se soukali úzkým otvorem, Kern si ušpinil svůj panský oděv hlinou a Orhan si odřel klouby levé ruky, ale zapomněli na to hned, jakmile překročili práh.

„To je sen, Orhane efendi,“ vydechl major. „Zhmotnělý sen všech Sikulů, kteří odvozují svůj původ od velikého Attily.“

Zjistili, že se mohou narovnat, jen urostlý šlechtic si musel sundat čepici, aby chocholem per neometal strop. Komora měla půdorys čtverce zhruba tři krát tři sáhy. Původně v ní byla umístěna i obrovská dřevěná bedna, která zabírala přibližně čtvrtinu prostoru. Stála naproti vchodu a sahala až ke stropu. Časem z ní však zbyla jen kostra, silné trámy ztrouchnivěly a částečně se rozpadly.

Podlaha mezi nimi a bednou byla tak zaplněná, že skoro neměli kam šlápnout. Z vrstvy zetlelých a zrezivělých předmětů trčely zbytky vozu, asi tři okované truhlice a hromada džbánů a dalších nádob všemožných tvarů a velikostí, mezi nimi i obrovský bronzový kotel. Kromě toho se v přítomnosti strašidelně bělala koňská kostra. Orhan navíc poznal i několik býčích, beraních a lidských lebek.

„Efendi,“ ozval se Enver, „toto místo je bezbožné.“

„Bezpochyby,“ přitakal Orhan nepřítomně. „Vytvořili ho pohané, kteří žili ještě před příchodem Proroka.“

„Ty kosti...“

„Oběti. Když za dávných dob umřel významný člověk, do záhrobí ho doprovázeli jeho manželky, otroci a často i nejvěrnější členové válečné družiny.“

„Rozumím, ale... jsou vůbec lidské?“ Enver zíral na lebky, z nichž většina měla stlačené čelo a výrazně dozadu a nahoru vyboulenou temenní a týlní část.